

ဝန်ခင်း

Read on the move

အို

မင်းတိုင်တော်စိုး

ပင်တိုင်တော်ဦး

အခန်း (၁)

"ဟေ့ ဟေ့ အနောက်မှာ ကား ကား"

"ဟင်"

သတိပေးသံကြောင့် ဘေးဘက်သို့ အလန့်တကြား လှည့်အကြည့် ချိုတေးသံ၏ လက်မောင်းသားကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရ သဖြင့် ရုတ်တရက် အသိစိတ်လွတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်က လူငယ်လေး တစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ဆီသို့ ဖရိုဖရဲ ပြိုဆင်းကျသွား၏ ။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီး ဟွန်းသံမပေးဘဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဖြတ် မောင်းသွားသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ချိုတေးသံ၏ ထိတ်လန့် ရင်ခုန်စိတ်တွေ က မပြယ်နိုင်သေး။

"မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား"

နွေးထွေးသော အသံတစ်သံကြောင့် ရင်ခုန်နေရင်းမှ မော့ကြည့် လိုက်သည်။ စိမ်းဖန့်နေသော မွေးညှင်းစိမ်းလေးတွေနှင့် ကြည်လင်ချောမွတ်နေသော ယောက်ျားငယ်တစ်ဦး။

သူ့လက်တွေက ချိုတေးသံ၏ လက်မောင်းသားတွေကို ခပ်နွေး နွေး ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေရင်းမှ

"တေးကို ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ချိုတေးသံ၏ အသံ တိုးလျှတိမ်ဝင်နေသည်။ နဖူးစပ်ကလေးတွေ မှာ ချွေးလေးတွေပင် စို့နေသည်။

ရှက်စိတ်နှင့်ကြောက်စိတ် ဆတူရောထားသဖြင့် နှာသီးထိပ်ဖျားလေးတွေပင် ရဲလို့နေသည်။

"မင်းပုံစံကြည့်ရတာ တော်တော်လန့်သွားပုံပဲ"

"ရှင်"

"ခဏနေဦး ကိုယ့်ကားထဲမှာ ရေဘူးပါတယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အနက်ရောင် ပရာဒိုကားထဲမှ ရေဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

"ရော့ ရေလေးသောက်လိုက်ဦး"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

ချိုတေးသံ ရေမသောက်ချင်ပေမယ့်လည်း အားနာ၍ လှမ်းယူမော့သောက်လိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာ အန္တရာယ်ဖြစ်တော့ မယ့်သူကို ကူညီချင်တဲ့စိတ်က ကိုယ့်ရဲ့ Type ပဲလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ မှတ်ထားပါ့မယ်"

ချိုတေးသံ ခပ်ရို့ရို့ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်ထဲမှ အလန့်တကြား လွတ်ထွက် သွားသော အဝတ်သေတ္တာအိတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

"မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"ရှင်"

ချိုတေးသံ အူလည်လည်ပုံလေးနှင့် မျက်လုံးလေးဝင့်ကြည့် လိုက်သည်။

"လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောတာလေ၊ ဒီက သဘောရိုးနဲ့ပြောတာ ပါ"

တစ်ဖက်က ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြ၍ အားနာသွားမိတာတော့ အမှန်။

"ဪ ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ တေးကို

သွားခွင့်ပြုပါဦး"

ချိုတေးသံ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ဘီးပါသော အဝတ် သေတ္တာကို ခပ်လေးလေးဆွဲရင်း ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

ဒီမိန်းကလေးပုံစံကြည့်ရတာ စိတ်နှင့်လူနှင့် သိပ်ပြီးကပ်ပုံမ ပေါ်။

မင်းသက်လုံ တွေးရင်းဖြင့် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ကားပေါ် ကို တက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် ထိုမိန်းကလေး လမ်းလျှောက်ပုံက တက်ကြွမှုမရှိ အသက်မပါသော စက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်နယ်။

မင်းသက်လုံ ကားစက်ကို မနှိုးသေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေတုန်းမှာ ပင် ချိုတေးသံ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ ဘာမှစဉ်းစားချိန်မရလိုက်။ ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက် ပြီး ချိုတေးသံရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် မပြေးရုံတမယ် လျှောက်သွားလိုက် သည်။

မင်းသက်လုံ စိုးရိမ်တကြီး လျှောက်လာပုံကိုကြည့်ပြီး ချိုတေးသံ ထပ်ပြီး အားနာရပြန်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟို ဟိုလေ ဒေါက် ဒေါက်ဖိနပ်က ခွာပြုတ်သွားတာပါ"

"ဪ ကိုယ်က ဘာများဖြစ်လို့လဲလို့ စိတ်ပူသွားတာ"

မင်းသက်လုံ ခုမှပင် စိတ်အေးသွားသော အမူအရာနှင့်ပြော ပြီး
လေပူတစ်ချက်ကို ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

"ဒီနားမှာ ဖိနပ်ဆိုင်ရှိသလား ဟင်"

"ရှိတာပေါ့ ဟိုဘက်နားမှာ ရှေ့ပင်းမောင်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း
ဒီလိုပုံစံနဲ့ လျှောက်သွားလို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ နိုင်ဘူး၊ မင်းအတွက်
စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်လို့ဖြစ်ပါတယ်"

"အားနာပါတယ်"

"အားမနာပါနဲ့ ကူညီလက်စနဲ့ မထူးတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်အကူ
အညီမယူဘဲ မင်းဘာသာ သွားဝယ်မယ်ဆိုရင် မင်းကို လူတွေဝိုင်းကြည့်
နေကြမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ၊ ကိုယ့်အသက်ကငယ်ပေမယ့် လူကြီးလူ
ကောင်းစိတ်ရှိပါတယ်၊ ကိုယ် အာခိတက် တစ်ယောက်ပါ၊ ကိုယ့်နာမည်
မင်းသက်လုံလို့ ခေါ်တယ်"

"တေး နာမည်က ချို့တေးသံပါ"

ယခုအခြေအနေနှင့် မဆီလျော်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်
လိုက်သည်။ တကယ်လည်း ကိုယ့်ရဲ့စေတနာကို တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်
သွားမည်ဆိုသည်လေ။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ဒီလို ဖြူဖြူနုနု ချစ်စရာကောင်မလေးကို
လိုတာထက် ပို၍ စေတနာတွေပိုနေမိသည်။

ကိုယ့်အိုဗာကို ကိုယ့်ဘာသာပင် ပြန်၍ လှောင်ပြောင်ချင်သည်။

"တေး ကိုမင်းသက်လုံကို ယုံပါတယ်၊ အားနာပေမယ့်လည်း
ကိုမင်းသက်လုံကားနဲ့ ဖိနပ်လိုက်ဝယ်ရတော့မှာပါပဲ၊ အဲဒီ အတွက် ကျေးဇူးလည်း
အထူးတင်ပါတယ်"

ချိုတေးသံ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတော့မှ မင်းသက်လုံ
မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ်ခြင်းအရောင်တို့ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

"ကဲ လာ ဩော် နေ နေ ဒီမှာပဲ ရပ်နေ ကိုယ် မင်းရှေ့ကို
ကားမောင်းလာခဲ့လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထိုနေရာမှာပင် ချိုတေးသံ ရပ်ကျန်ခဲ့၏ ။ မင်းသက်လုံ၏ ကား
ချိုတေးသံရှေ့သို့ ရောက်မလာခင်မှာပင်

"ဝေါ"

"ဗွမ်း"

"အို အမေ"

တက္ကစီတစ်စီး အရှိန်ဖြင့် မောင်းသွားသောကြောင့် လမ်းဘေး ရေအိုင်မှ
ရွံ့ရေတွေက ချိုတေးသံ ကိုယ်ပေါ်ကို ဖြန်းခနဲ လာစင်ပြန်သည်။

"ဟင် ဒုက္ခပါပဲ၊ ရွံ့တွေပေကုန်ပြီ"

ရွံ့တွေ ပေကျံနေသော ကိုယ့်ပုံစံကို မင်းသက်လုံ မြင်လိုက်ရ ပုံရသည်။
ကားကို ချိုတေးသံရှေ့သို့ ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ချိုတေးသံမှာသာ ရွံ့ရေတွေပေကျံနေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်ပြီး
အရှက်သည်းစွာဖြင့် ငိုချင်လောက်အောင်ကို စိတ်ညစ်၍ သွားပြန်ပါသည်။

မျက်နှာလေးက ငိုတော့မလိုဟန်လေးဖြင့် ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေ ရှာ၏ ။

ဒီနေ့ပဲ ရန်ကုန်မြေကို နင်းသည်။ ဒီနေ့ပဲ စိတ်ပျက်စရာကောင်း
တာတွေကို အရင်ဆုံး ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ဘယ်လောက်ကံဆိုးလိုက်သည့်
ချိုတေးသံလဲလို့။

မင်းသက်လုံ စိတ်ပျက်စိုးရွံ့နေသော ချိုတေးသံကို ပြုံးကြည့်ရင်း
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

"တေး ကိုမင်းသက်လုံကားနဲ့ လိုက်လို့မဖြစ်တော့ဘူး ထင် တယ်"

စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ညည်းတွားရင်း ပြောလိုက်သည့် ချိုတေးသံ
သူမကိုယ်မှာ ပေကျံနေတဲ့ ရွံ့ရေတွေနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူများ၏ ဇိမ်ခံကားပေါ်
လိုက်၍ ဖြစ်မည်လဲ။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာမှအားမနာပါနဲ့၊ အဓိကက မင်းရဲ့အခက် အခဲကို
ပြေလည်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား"

ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရသည့်အဆုံး မင်းသက်လုံကားနှင့်ပင် သူ ပြောသည့်
ရှာပင်းမောလ်ကို လိုက်ခဲ့ရသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်လေးကို အားနာနေတာပါ။

*

အခန်း (၂)

ရှော့ပင်းမောလ်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ချိုတေးသံ ဖိနပ် မပါဘဲနှင့် မောလ်ထဲကို ဝင်ခဲ့ရသည်။ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှက် နေပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်။

ခြေဗလာ မလျှောက်ဘဲ ခွာပြုတ်နေသည့်အတိုင်း စီးဝင်လာ မည်ဆိုလျှင် ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် အတော်လေးကို ကြည့်ရဆိုးမှာ သေချာ၏ ။

ခုတောင် ကိုယ့်ရဲ့ဖရိဖရဲနိုင်သော ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မင်းသက်လုံ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်နေပြီ။

ချိုတေးသံလည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ကြည့်ကာ ငိုရမလို ရယ်ရ မလို ကိုယ့်အဖြစ်ကို သူများတွေ ဝိုင်းကြည့်နေမှာပဲဟု တွေးကာ စိတ်က လုံးဝမလုံချင်။

"တေး လာ ဒီမှာ အမျိုးသမီး စုံမယ်ထင်တယ်"

ရင်းနှီးသော အခေါ်အဝေါ်ဖြင့် တေးဟုခေါ်ပြီး ထိုဖိနပ်ဆိုင် ထဲသို့ မင်းသက်လုံ အရင်ဦးဆုံး ဝင်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း စတန်းပေါ်မှာ တင်ထားသော ငွေမင်ရောင် ဒေါက်ဖိနပ်ကလေးကို မင်းသက်လုံ မျက်စိကျသွားသည်။

"တေး ဒီဖိနပ်လေးက ဒီဇိုင်းဆန်းတယ်"

မင်းသက်လုံ လှမ်းပေးသော ဖိနပ်လေးကို ချိုတေးသံ လှမ်း ယူပြီး စီးကြည့်လိုက်သည်။ ဖိနပ်လေးက ကွက်တိ။

"ကဲ ကွက်တိပဲမဟုတ်လား၊ ကိုယ်က မင်းခြေထောက်သွယ် သွယ်လေးနဲ့

လိုက်မယ်ဆိုတာ ကြုံမြင်ပြီးသား"

"ကဲ ညီမလေးရေ ဒီဖိနပ်ကလေးပဲ ယူမယ်ကွာ"

အရောင်းစာရေးမလေးကို လှမ်းပြောပြီး ခါးကြားမှာ ထိုးထား သော လယ်သာခေါက်အိတ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ အရောင်းစာ ရေးမလေး အနားရောက်လာသည်။

"ဘယ်လောက်လဲ ညီမ"

"သုံးသောင်းလေးထောင့်ငါးရာကျပါတယ်"

"ဟင် သုံးသောင်းလေးထောင့်ငါးရာ"

မင်းသက်လုံ အမေးကြောင့် ဖိနပ်အောက်မှာ ကပ်ထားသော လေဘယ်ကိုကြည့်ပြီး ဖြေလိုက်သော စာရေးမ စကားကြောင့် ချို့တေးသံ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းစက်သွားရလောက်အောင် အံ့ဩသွားသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ"

"ဟင့်အင်း ဒါဆို မယူပါဘူး၊ ဒီထက် ဈေးသက်သာတဲ့ဟာကို ပဲ ယူမယ်"

"ရော့ ညီမ သုံးသောင်းလေးထောင့်ငါးရာ"

မင်းသက်လုံ ဘယ်အချိန်တည်းက ပိုက်ဆံထုတ်နေသည်မသိ။ မင်းသက်လုံ စာရေးမလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"အို ဟင့်အင်း မပေးပါနဲ့ တေး ဘာသာ ဈေးချို့တဲ့ဖိနပ်ပဲ ဝယ်စီးမှာပါ"

"မငြင်းပါနဲ့၊ ကိုယ်တို့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့၊ ကဲ စီးလိုက်ပါ၊ ဆိုင်ထဲက ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းကြည့်နေပြီ၊ မရှက်ဘူးလား"

အနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလာသဖြင့် ချို့တေးသံ ဘေးဘီကို မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စာရေးမလေးတွေ ချို့တေးသံ၏ ရှက်ရွံ့

သိမ်ငယ်လွန်းနေသော အမူအရာကိုကြည့်လိုက် မင်းသက်လုံ၏ ချောမော ခန့်ညားလွန်းသော ရူပကာကိုကြည့်လိုက်နှင့် တီးတိုးဝေဖန်နေကြ၏။

ချိုတေးသံ သိမ်ငယ်ခြင်းတွေဖြင့် မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးလျော် သွားပြီး ထိုဖိနပ်လေးကို စီးလိုက်ရသည်။ မင်းသက်လုံ ကျေနပ်စွာပြီး ဤ ကြည့်ပြီး

"ကဲ နောက်တစ်ခု ဖြေရှင်းရဦးမယ်"

ရွံ့တွေပေကျနေသော ချိုတေးသံ၏ ဝတ်စုံကို မျက်စိလေးပစ်ကာ ပြောသဖြင့် ချိုတေး ယောင်ယောင်လေး ပြုံးကာ

"နေပါစေတော့ ရပါတယ်၊ ချိုတေး မလဲတော့ပါဘူး"

"အကူအညီဆိုတာ ယူမယ့်ယူ အဆုံးထိ ယူရတယ်ကွ၊ ဒါမှ တစ်ဖက်သားရဲ့စေတနာကို လေးစားရာ အသိအမှတ်ပြုရာ ရောက်မယ်"

ချိုတေးသံ မင်းသက်လုံခေါ်ဆောင်ရာ အမျိုးသမီးဖက်ရှင်ဆိုင် သို့ လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးထဲရောက်တော့ ချိုတေး လေ ဘယ်တွေကပ်ထားသော ဝတ်စုံတွေထဲမှ ဈေးအနည်းဆုံးဝတ်စုံကို ရှာရ သည်။ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။

"ရော့ တေး"

"ရှင် ဘာလဲဟင်"

မင်းသက်လုံ လှမ်းပေးသော စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ကို မျက်လုံး လေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့်ကြည့်ရင်း ချိုတေးသံ ဘယ်လိုငြင်းဆန်ရမှန်း တောင် မသိတော့။ မေးမည့်သာ မေးလိုက်မိတာ အထဲမှာ ဘာပါလဲဆို တာ သိနေပြီပဲ။

"တေး အတွက် ဝတ်စုံ"

"အို မဟုတ်တာ တေးဘာသာ ဝယ်မှာပေါ့၊ ကိုမင်းသက်လုံ ကို ဒီဝတ်စုံဖိုးပြန်ပေးပါရစေ၊ ဒီအတိုင်း မယူပါရစေနဲ့"

ချိုတေးသံ တကယ်ပင် အားနာနေ၍ ပျာပျာသလဲ ငြင်းရ၏။

"မငြင်းပါနဲ့ ကိုယ်က တေးကို ရိုးရိုးသားသား ကူညီတာပါ။

ဒါနဲ့တေးရဲ့ပုံစံက ရန်ကုန်က မဟုတ်သလိုပဲ"

"တေးက ပြင်ဦးလွင်ကလာတာပါ"

"ထင်ပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းအတွက် ကိုယ့်အကူအညီကို မဖြစ်မနေ ယူရတော့မယ် မဟုတ်လား"

မင်းသက်လုံအသံက အမိန့်ဆန်ပေမယ့် နွေးထွေးနှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလွန်းနေပါသည်။

ဒါဟာ မင်းသက်လုံ ရင်ထဲက စေတနာအစစ်လား။ မိန်းမလှ တစ်ယောက်မို့လို့ ကူညီချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်စေတနာတွေ ထိုးသိပ်ထည့် ထားတဲ့ စေတနာလားဆိုပြီး ချိုတေးသံ မဝေခွဲချင်တော့။

သူ ပြောသလို ဒီတဒဂ်လေးမှာ သူ့အကူအညီကို မဖြစ်မနေ ယူနေရတာ ပဲလေ။

"အင်းလေ ကိုမင်းသက်လုံက အပြောကောင်းတော့ ချိုတေး ဘယ်ငြင်းလို့ရတော့မလဲ"

သူ ကမ်းပေးနေသော စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို စိတ်မ လုံခြုံစွာဖြင့် မရဲတရဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အားနာခြင်းတွေက တော့ ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။

"ဟိုဘက်မှာ fitting room ရှိတယ်"

မင်းသက်လုံ ညွှန်ပြရာသို့ ဝင်သွားလိုက်ပြီး ရွံ့တွေပေကျံနေ သည့် ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေကို မင်းသက်လုံ ဝယ်ပေးသော ဝတ်စုံ အသစ်နှင့် လဲဝတ်လိုက်သည်။

"အို လှလိုက်တာ"

ကိုယ်ပေါ်မှာ ကြွကြွရွရွလေးလှနေသော ပန်းရောင်ဝတ်စုံလေး
ကိုးကြည့်ပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်မှန် ရှည်ရှည်တွေ့ရှေ့မှာ ကိုယ်ကို လှည့်ပတ်
ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီဝတ်စုံလေးက သူမကိုယ်ပေါ်သို့ မထင်မှတ်သော အလှတရား တွေ
တွန်းပို့ပေးတယ်တဲ့လား။

ကြည့်ပါဦး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်မှ အံ့သြမင်တက်ယူရ
လောက်အောင် လှလွန်းနေ၏ ။

ပေါင်လယ်လောက်ထိ ရှည်သော ပန်းရောင်ချည်သားအကျ... ဝဲဝဲလေးကို
ငွေရောင်ခါးပတ်ပြားကြီးနှင့်ခါးမှာပတ်ထားပြီး ရင်ဘတ်အနား နှင့်
လက်အနားတွေမှာ ခရစ္စတယ်ကျောက်လေးတွေကို ပန်းကနုတ်ပုံစံ
ဒီဇိုင်းဖော်ထားပုံလေးက အရမ်းကို ခေတ်ဆန်လွန်းနေသည့်အပြင်
ဆွဲသားဘောင်းဘီ ပန်းဆီရောင်ခပ်ရင့်ရင့်နှင့်ဆိုတော့ သူမ၏ ပေါင်တံနှင့်
ခြေသလုံးသားသွယ်သွယ်ဝန်းဝန်းလေးတွေက ပို၍ ပေါ်လွင်ပြီး ချစ်စရာ
ကောင်းသွား၏ ။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့မှာ ကိုယ်လေးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့် ၍
ကြည့်နေသဖြင့် ကျောလယ်ထိ ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်ခွေခွေလေးတွေက ပါ
ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်လိုက်၍ ဝဲခါနေသည်။

ချိုတေးသံပုံစံက စောစောကထက်ပို၍ တက်ကြွလန်းဆန်းလာ
သယောင်ရှိ၏ ။ နံဘေးမှ အရောင်းစာရေးမလေးတွေပင် အားကျငေးမော
ယူရသည့်အဖြစ်။ ထို့နောက် စောစောက ရွံ့ရေစင်သွားသော ဝတ်စုံကို
စက္ကူအိတ်ထဲသို့ ပြန်လည်ထည့်လိုက်ပြီး အခန်းလေးထဲမှ ခပ်သွက်သွက် လေး
ထွက်လာလိုက်သည်။

"ဝိုး အရမ်းကိုလန်းသွားပါလား"

မင်းသက်လုံထံမှ တအံ့တဩ ချီးမွမ်းသံကြောင့် ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ တုန်သွားကာ မျက်နှာပေါ်သို့ ရှက်ပြီးတွေ ပြိုဆင်းပြီးကျလာ သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမင်းသက်လုံ"

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိတော့သော ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလိုက်ပြန်ပါသေးသည်။

"အကြိမ်တစ်ရာ မပြည့်မချင်း ပြောနေမယ်နဲ့တူတယ်"

မင်းသက်လုံ အားနာတတ်သော ချို့တေး၏ ကျေးဇူးတင်စကား ကို အရွန်းဖောက်၏ ။

"တီ တီ တီ တီ"

ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် မင်းသက်လုံ တစ်ယောက် ဘောင်းဘီအိတ် ထဲမှ ဖုန်းကိုနှိုက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဖုန်းထူးသော ခလုပ်ကလေး တွေကို ခပ်သွက်သွက်နှိပ်ကာ ဖုန်းပြန်ထူးလိုက်သည်။

"ဟဲလို မေမေ ပြော"

"..."

"ဟုတ်ကဲ့ သား မောလ်တစ်ခုထဲ ရောက်နေတယ် မေမေ"

"ဗျာ အခုပြန်လာရမယ် ဟုတ်လား မေမေ"

"..."

"ခုချက်ချင်းတော့ မလာနိုင်သေးဘူး၊ နာရီဝက်လောက်ကြာရင် ရောက်မယ်လေ၊ အဲဒီ ကန်ထရိုက်ကို ခဏစောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပါ"

"..."

"ဗျာ အရေးကြီးလို့ ဟုတ်လား ဟာ ကျွတ်"

မင်းသက်လုံ ဖုန်းပြောနေရင်း ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းမှဆံပင်တို့ကို လက်ချောင်းတွေဖြင့် ဆွဲထိုးဖွလိုက်သည်။

"ဟာကွာ အဲဒီ လူကလည်း အဲဒီ လောက် အရေးကြီးရလား၊ ကောင်းပြီလေ သား အခုပဲ လာခဲ့မယ် မေမေ ဒါပဲနော်"

မင်းသက်လုံ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ချိုတေးသံ ဘက်ကိုလှည့်ကာ

"ကဲ တေး အားလုံး အိုကေတယ်နော်၊ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စဝင်လာလို့ ကိုယ့်ရုံးခန်းကို သွားရတော့မယ်၊ ရော့ ဒါ ကိုယ့် လိပ်စာကတ်၊ ကိုယ့်ဆီကို သေချာပေါက် ဆက်သွယ်ပါ၊ ကိုယ်မျှော်နေမယ်"

မင်းသက်လုံ လိပ်စာကတ်ပေးပြီး ချိုတေးသံရှေ့မှ ခပ်သွက် သွက် ထွက်သွား၏ ။ ချိုတေး မင်းသက်လုံ လှမ်းပေးသော လိပ်စာကတ် လေးကိုကိုင် ပြီး ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။

သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ရေစက်က ထိုတဒင်္ဂလေးပဲလား။ ထိုတဒင်္ဂလေး ဟာ ချိုတေးသံရဲ့ရင်ကို စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ရက်ရက်ရောရော ပေးသွား တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ခုတော့ ထိုစိတ်ချမ်းသာမှုလေးက ရင်ဘတ်ထဲမှ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြန်လည်၍ ဖြတ်ပြေးထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဘယ်လိုမှ လိုက်ဖမ်း၍ မရတော့...။

ထပ်ပြီးမျှော်လင့်မိပါသေးသည်။ သူနှင့်ထပ်ပြီး ဆုံတွေ့ဖို့ကိုပေါ့။

အခန်း (၃)

အနာဂတ်အတွက် မရေရာခြင်းတွေနှင့် ဦးဆောင်နေသော ချိုတေးသံ၏ ခြေလှမ်းတွေသည် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ငယ်လေးတစ်ခုအတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်နေသည်။

သူမ၏ ပင်စဲလ်ဟီး ဒေါက်ဖီနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်က ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လမ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ခပ်မိန့်မိန့် ထည်ဝါနေ၏။

လူအချို့၏ အကြည့်တွေက ချိုတေးထံသို့ စုပြုံတိုးသိပ်ကျရောက်လာကြသည်။ ချိုတေး၏ အကြည့်တွေက လူတချို့၏ စိတ်အာရုံတွေကို ငြိမ်သက်သွားအောင် ညှို့နိုင်စွမ်းရှိသလို ပျံ့ကျရပ်ကွက်ကလေး၏ ဆူညံ ဆူညံ မနက်ခင်းလေးတစ်ခုကိုလည်း တခဏတော့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွားစေ၏။

"လှလိုက်တာ ကိုရီးယားမင်းသမီးလေး ကျနေတာပဲ"

"ဟာ လန်းတယ်ဟေ့"

"ဘယ်အိမ်ကို လာတာလည်း မသိဘူးနော်"

ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေသော လူတချို့၏ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းတီးတိုးသံတွေက ချိုတေးသံ၏ နားစည်ထဲသို့ လေပြည်နှင့်အတူ တိုးဝင်လာ သည်။

ချိုတေးသံ ခေါင်းငုံ့၍ နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကွေးရုံလေး မဲ့လိုက် သည်။ လှတယ်တဲ့လား။ လူ့ဘဝမှာ လှတာဟာ ရုပ်ဝတ္ထုသက်သက်ပဲ။ သူတို့ဝေဖန်ကြတဲ့ ချိုတေး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အရေပြားတစ်ထောက်စာ အလှက ရင်တွင်းအပူသောကတချို့ကို လုံခြုံစွာ သိမ်းထုတ်ထားနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။

ဘာများ လွမ်းလောက်စရာလဲ။

အနားမှ အန်တီကြီးတစ်ယောက် ဖြတ်သွား၍ ချိုတေးသံ သွားလိုသည့် အိမ်လိပ်စာကို မေးလိုက်သည်။

"အန်တီ ဒေါ်ခင်စစ်သွေးတို့အိမ်က ဘယ်အိမ်လဲရှင့်"

ချိုတေး၏ အမေးကို ထိုအန်တီကြီး ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ သူမ ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မျက်နှာမှာ အရိပ်တချို့ ဖြတ်ပြေး သွားသည်။

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာတော့ ချိုတေးသံ နားမလည်။ ပြီးမှ အသက်မပါသော လေသံဖြင့်

"အင်း သိတယ်၊ ဒီကနေ ရှေ့တည့်တည့်လျှောက်သွားရင် လမ်းသွယ်ရဲ့ထိပ်ဆုံးအိမ်ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ"

"ဒါနဲ့ ဒေါ်ခင်စစ်သွေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ"

ထိုမိန်းမကြီး သံသယဝင်သော အရိပ်ဖြင့် ရပ်ကွက်ဆန်စွာ စပ်စုလေပြီ။ ချိုတေး ဘယ်လိုဖြေရမှန်းပင် မသိတော့။ ဒေါ်ခင်စစ်သွေး နှင့်ချိုတေး ဘယ်လိုပတ်သက်နေသည်ဆိုတာ ချိုတေးပင် တကယ်မသိသေး။

"ဟင့်အင်း မသိဘူး ကျေးဇူးပဲနော်"

ချိုတေး မရေရာသော အဖြေစကားကြောင့် ထိုမိန်းမကြီး နေရာမှာပင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏ ။ ချိုတေး ညွှန်ပြထားသော နေရာသို့ လက်ဆွဲသေတ္တာလေးကို မြေပြင်မှာချဆွဲလျက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာလိုက်သည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ချိုတေးရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိုးထိတ်နေသည်။ အခြေအနေတွေက ချိုတေးသံကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့

ဆီးကြိုနေမှန်းမသိဘူးလေ။

တွေ့ပါပြီ။ အိမ်ကြီးက နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး။ သို့သော် သစ်လွင်
တောက်ပခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဟောင်းနွမ်း၍ နေပြီ။ တချို့နေရာတွေဆိုလျှင်
ပျက်စီးစပင်ပြုနေပြီ။ ထို့ပြင် အိမ်ကြီးက အပင်တွေနှင့် အုပ်ဆိုင်း၍ နေသေးသည်။

ချိုတေး အကဲခတ်ရင်း ခြံထဲသို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် ဝင် ခဲ့၏ ။
အိမ်ကြီးထဲမှ ခေတ်ဆန်လွန်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာ သည်။
မျက်နှာတပြင်လုံး မိတ်ကပ်ရောင် ခပ်ရင့်ရင့်လိမ်းထားပြီး ချိုတေး ကိုမြင်တော့
ပြုံးစစလေးဖြင့် မေးဆတ်ပြပြီး

"ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ ညီမ"

"ဒေါ်ခင်စစ်သွေးနဲ့ပါ"

"ဪ မာမီကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တာလား၊ ခဏနော်"

ထိုအမျိုးသမီးက အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ချိုတေး နေရာ မှာပင်
လက်ဆွဲသေတ္တာလေးဆွဲပြီး ရပ်ကျန်ခဲ့၏ ။

သိပ်မကြာလိုက် စောစောက အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်လာသည်။

"လာ တက် ညီမ မာမီအိမ်ထဲမှာ စောင့်နေတယ်"

ချိုတေး အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန် လက်ဆွဲသေတ္တာလေးကို မလိုက် သည်။

"အဲဒီ အိတ် အစ်မ ဆွဲပေးမယ် ပေး ပေး"

ထိုအမျိုးသမီးက ပျူငှာစွာဖြင့် ချိုတေး လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်
သေတ္တာလေးကို လှမ်းယူသည်။ ချိုတေး အနောက်မှ လိုက်ဝင်လိုက်သည်။

ချိုတေးသံရင်တွေ အဆမတန် တုန်နေသည်။ ဒေါ်ခင်စစ်သွေး ဆိုတာ
ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ။ ချိုတေးသံကိုရော နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံပါ့မ လား။

မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့်အတူ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေက ချိုတေး ရင်မှာ ပြည့်သိပ်တိုးကျပ်နေသည်။

"မင်း ဘယ်သူလဲ ကလေးမ"

ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံတစ်သံက ချိုတေးသံ အိမ်ပေါ် ရောက်တာနှင့် ဆီးကြို၏ ။

ချိုတေးသံ ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး

"ချိုတေးသံပါ"

"ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ၊ တို့အသိထဲမှာ အဲဒီ လိုနာမည် မျိုး မရှိဘူး"

"တေး ဒယ်ဒီရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ဒေါ်ခင်စစ်သွေးရဲ့ လိပ်စာကိုတွေ့ပြီး ဒယ်ဒီနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေမလဲ၊ အထူးသဖြင့် ချိုတေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ"

ဒေါ်ခင်စစ်သွေး ချိုတေး ထိုင်နေရာ ဧည့်ခန်းဘက်ဆီသို့ ခပ် ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် တင်းမာသ ယောင်ရှိ၏ ။

ချိုတေးသံ ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို မသိမသာ ဝေပွပြီး အကဲခတ် လိုက်သည်။ လှတာတော့ အတော့်ကိုလှတာပါ။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ပြင်ဆင်ထားသည့်အတွက် မြန်းခနဲကြည့်လျှင် အသက်လေးဆယ်ဝန်း ကျင်လောက်သာရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော် ဒေါ်ခင်စစ်သွေးဆိုတာ အဲဒီ လောက် မငယ်ဘူးဟုတော့ ချိုတေး သေချာတွက်ထားသည်။

"မင်း ဒယ်ဒီဆိုတာက"

"ဒယ်ဒီ ဦးမိုးသက်ဆွေပါ"

ချိုတေး ဒယ်ဒီနာမည်ကို ပြောလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်စစ်သွေး
မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်ယွင်းညှို့မှောင်သွားသည်။

"သူက ဒီကိုလွှတ်လိုက်တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ ဆုံးတာ တစ်လကျော်ပါပြီ"

"ဟင် ဘာရယ်"

ဒေါ်ခင်စစ်သွေးထံမှ အံ့သြသော အာမေဍိတ်သံတစ်သံ ခပ် ကျယ်ကျယ်
ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပျက်ယွင်းညှို့မှောင်နေသော မျက်နှာ က ယူကျုံးမရ
ကြေကွဲခြင်းဘက်သို့ ရုတ်ချည်း ခုန်ကူးသွားသည်။

"ဘာရောဂါနဲ့လဲ"

အသံတွေက မသိမသာ တိုးတိတ်အက်ရသွားသည်။

"အသည်းရောဂါနဲ့ပါ"

"အင်းလေ သိပ်တော့လည်း မဆန်းပါဘူး၊ ခန္ဓာရှိရင် ဝေဒနာ ရှိတာပဲ၊
ဝေဒနာကသာ သေဆုံးခြင်းပန်းတိုင်ကို တာဝန်ကျေကျေပို့ပေး ကြရတာ ပဲ၊
လောကမှာ ဘယ်အရာမှ အမြဲရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဟင်း ဟင်း
တို့လည်းတစ်ချိန်မှာ သူသွားတဲ့လမ်းကို သွားရမှာပဲ"

ဒေါ်ခင်စစ်သွေးမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ငွေ့ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မနည်းဟန်လုပ်ကြိုးစားပြီး ဖြေသိမ့်နေပုံပင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
အဆုံးသတ်မှာ ပြီးသွားသော အပြီးက ကြေကွဲခြင်းတွေကို ဟန်ဆောင်
ဖုံးကွယ်ထားရသဖြင့် ခြောက်ကပ်အက်ကွဲနေသည်။

ဒေါ်ခင်စစ်သွေး၏ အမူအရာတွေကိုကြည့်လေ ချိုတေးရင်ထဲက
သိချင်စိတ်တွေက ပို၍ ဖိတ်လှုံလာလေပါပဲ။

"အန်တီနဲ့ဒယ်ဒီနဲ့က အမျိုးတော်တာလား"

မအောင့်အီးနိုင်တော့၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် သိပ်တော့
မကျိန်းသေ။

"ဘာဖြစ်လို့သိချင်တာလဲ ချီတေးသံ"

"ဒယ်ဒီဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း လောကအလယ်မှာ တေး တစ်ယောက်တည်း
တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဘဝနဲ့ ကျန်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီ အတွက်
ဒီလောကကြီးထဲမှာ တေးနဲ့ သွေးတော်သားစပ်တဲ့ ဆွေမျိုး တစ်ယောက်များ
ကျန်ခဲ့ဦးမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အန်တီဆီကို အဝေးကြီးကနေ
ရောက်အောင်လာခဲ့ရတာ ပါ"

ချီတေးသံ၏ အားကို သိမ်ငယ်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေသော
စကားကြောင့် ဒေါ်ခင်စစ်သွေး ရင်ထဲမှာ ကရုဏာသက်သွားမိသည်။

ဒီကောင်မလေးဟာ ကိုဆွေရဲ့ကိုယ်ပွားလေးပဲ။ သူ့မျက်နှာလေး
ကိုမြင်နေရလျှင် ကိုဆွေ ကိုယ့်ထံ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသလို ခံစား လိုက်ရသည်။

"တို့နဲ့မင်းနဲ့ကို မင်း ထင်သလို ဆွေမျိုးတော်စပ်နေမယ်ဆိုရင် မင်း
ဘာလုပ်မှာလဲ"

"တေး ဒီမှာနေပါရစေလို့ပဲ ခွင့်တောင်းမှာပါ"

"အို ဘယ်လို ဒီမှာနေမယ် ဟုတ်လား"

ဒေါ်ခင်စစ်သွေး ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်အသာဖိလိုက်ပြီး အလန့် တကြား
ဆိုလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် အခုဆိုရင် တေးမှာနေစရာအိမ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး၊
ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်မှာ တေးတို့သားအဖ နှစ်ယောက်
အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ပဲ မရိုးနိုင်အောင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒယ်ဒီ
အရက်တွေသာ ဖိသောက်လာပြီး ဘဝကို လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးပေးလိုက်တယ်လေ"

"မင်းရဲ့မာမီ ဒေါ်နှင်းဧကရီကရော"

"မာမီက တေး ခုနစ်တန်းနှစ်လောက်ကတည်းက ဆုံးသွား ပါတယ်"

ကြားရတာ တွေက ဒေါ်ခင်စစ်သွေးအတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။ နောက်ပြီး ဒီလို ငယ်ရွယ်နုပျိုလွန်းတဲ့ မိန်းမငယ်လေး က လောကဓံရဲ့ အထုအထောင်းကို ရက်ရက်စက်စက် လှိမ့်ခံနေရရှာတာ ပါလား။

ရင်မှာ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် သနားမိတာတော့ အမှန်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဒုက္ခကို ဒေါ်ခင်စစ်သွေး ဘယ်လိုကယ်တင်နိုင်မလဲ။ ကယ်တင် နိုင်ပြီပဲထား သူမလေးလို ဖြူစင်နုမွတ်နေအောင် လှသောအပြစ်ကင်းစင် နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးက ညစ်နွမ်းစုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်စစ်သွေး လို မိန်းမကြီးမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်သလို ပုတ်သိုးဆွေးမြွေနေသော အနံ့အသက်တွေနှင့် ဒေါ်ခင်စစ်သွေးတို့လို အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဘယ်လို စိတ်မျိုးနဲ့ ဆွဲသွင်းရက်မှာလဲ။

"တို့က လက်မခံရင် မင်း ဘယ်မှာနေမလဲ ချိုတေးသံ"

ဒေါ်ခင်စစ်သွေး လက်ကြားမှာ ညှပ်ထားသော စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါနှင့် ဖွာရှိုက်ပြီး မျက်နှာကို ပင့်မော့ကာ မေးသည်။ ခြေထောက် ကို လည်ချိတ်ထိုင်လိုက်သည်။

"တေး ရန်ကုန်ကို ထွက်လာတာ အန်တီကလွဲပြီး တခြား အားကိုးစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒယ်ဒီရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ဒေါ်ခင်စစ်သွေး ဆိုတဲ့လိပ်စာကို အသေအချာ ရေးမှတ်ထားတော့ ဒယ်ဒီနဲ့ဆွေမျိုးတော် စပ်လိမ့်မယ်လို့ ပုံသေတွက်မိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒယ်ဒီက သူ့မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ သူ အရေးထား အလေးပေးရမယ့် အချက်အ လက်ပဲ မှတ်ထားလေ့ရှိလို့ပါ"

ဒေါ်ခင်စစ်သွေးရင်ထဲမှာ နုံးခွေသွားသည်။ ကိုဆွေရဲ့ အလေး ပေးခံရမယ့် စာရင်းထဲမှာ ကိုယ်လည်းပါဝင်ခဲ့သည်တဲ့လား။ ကျေးဇူးတင် ပါတယ် ကိုဆွေ။

"ခက်လိုက်တာ မင်းအဖေနဲ့တို့က ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆို တာ
သေချာမသိဘဲနဲ့များ ဒီလို အရဲစွန့်ပြီး ထွက်လာရတယ်လို့ မင်း
တော်တော်ဉာဏ်နည်းတာပဲ"

ဒေါ်ခင်စစ်သွေး ကရုဏာဒေါသောဖြင့် အပြစ်တင်လိုက်သည်။

"ပြီးတော့ တို့နဲ့မင်းဒယ်ဒီ ဘယ်လိုပဲ ပတ်သက်မှုရှိနေပါစေ
ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာ မင်းကို ခေါ်မထားရက်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ၊ တေးက ဘယ်လောက်ပဲ အနေဆင်းရဲ
အစားဆင်းရဲပါစေ နေနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အန်တီတို့အိမ်တာဝန်ကို လည်း
တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ကူပေး နိုင်ပါတယ်"

"ဒီလောက် ကျိုကျိတက် ချမ်းသာခဲ့တဲ့ သူဌေး ဦးမိုးသက်ဆွေ ရဲ့သမီးက
ဘာလို့များ ဒီလို အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်အိမ်မှာမှ မှီခိုချင်ရ တာလဲ၊ မင်းတို့အိမ်ကရော
ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ"

"တေးတို့အိမ်ကြီးကို ဒယ်ဒီလည်းဆုံးရော အကြွေးနဲ့အသိမ်း
ခံလိုက်ရပါတယ်"

"ဟင်"

ခက်တော့နေပါပြီ။ ကိုဆွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီလို့ ထင်
ထားခဲ့တာတွေဟာ မပြီးဆုံးတဲ့အပြင် ဘာကြောင့်များ အဆုံးသတ်မှာ
မြားတစ်စင်းလို စူးရှနာကျင်ပုံမျိုးနဲ့ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ပြန်လည်ပစ်ခွင်း နေရတာ
ပါလိမ့်။

နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာ ခွဲခွာခဲ့ရသည့် ကြားကာလတွေမှာ ကံ ကြမ္မာ
ဖန်တီးမှုတွေက ကိုဆွေရဲ့ဘဝကို အဲဒီ လောက် စုတ်ပြတ်သတ် သွားစေသတဲ့လား။

ကိုဆွေ့ကိုသာ ပြောနေရတာ ပါ ဒေါ်ခင်စစ်သွေးဆိုတဲ့ သူ့ဘဝ ကရော

ဘယ်တုန်းကများ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ သစ်လွင်တောက်ပခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ
ဒီလိုအခြေတကျလေး နေနိုင်တာကြောင့် ကိုဆွေ့ရဲ့ မိန်းမ
ဒေါ်နှင်းဧကရီရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်မဟုတ်လား။

လောကမှာ ဘယ်မှာမှထပ်ပြီး ရှာမတွေ့နိုင်တဲ့ စိတ်ကောင်း ရှိလွန်းသော
အမျိုးသမီး တစ်ယောက်။

အမှန်တကယ်ဆို ကိုဆွေ့နှင့် ဒေါ်နှင်းဧကရီလို စိတ်ကောင်း
ရှိသည့်သူတွေကို သေမင်းက စောစောစီးစီး ပေးမသေခိုင်းဘဲနှင့် ခင်စစ်သွေးလို
မိန်းမမျိုးကိုသာ စောစောပေးသေသင့်တာ မဟုတ်လား။

"တေး ဒီမှာနေလို့ရမလား အန်တီ"

ချိုတေးသံ၏ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် မဝံ့မရဲ မေးလိုက်သော
အသံကြောင့် ဒေါ်ခင်စစ်သွေး အတွေးထဲမှ ပြန်ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ချိုတေး ကို
သေချာကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်စစ်သွေး၏ မျက်လုံးအကြည့်တွေက မာနေပေမယ့် ရင်ထဲ
မှာတော့ ကရုဏာသက်ခြင်းတွေက အပြည့်။

"အန်တီနဲ့မင်း ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့သလဲဆိုတာကို မင်း
တကယ်မသိတာလား ချိုတေး"

တို့ဟုပြောမည့်အစား အန်တီလို့ ပြန်သုံးလိုက်သော ဒေါ်ခင်စစ် သွေး၏
စကားသံတွေက အရင်လောက် မာကြောခက်ထန်ခြင်းမရှိတော့ တာကို ချိုတေး
သတိထားမိလိုက်သည်။

"တကယ်မသိတာပါ အန်တီ"

တကယ်လည်း ချိုတေးသံ ဘာမှမသိတာ အမှန်ပဲလေ။ ဒေါ်ခင်စစ်သွေး
သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ကုန်အောင် ဆက်မသောက် တော့ဘဲ

ဆက်တီစားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲကို ထိုးစိုက်ချလိုက် သည်။

ပြီးနောက် သက်ပြင်းကို ခပ်ဖွဖွချလိုက်ပြီး ချိုတေးကို အသေ အချာ စိုက်ကြည့်သည်။

"တစ်ချိန်က အန်တီဟာ မင်းဒယ်ဒီရဲ့ မယားငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးရုံကလွဲပြီး မင်းထင်နေသလို သွေးသားတော်စပ်မှုမျိုး ဘာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။"

"ရှင်"

ချိုတေး ဘယ်လိုမှ ထင်မထားသည့်အကြောင်းအရာ အချို့က ဒေါ်ခင်စစ်သွေး၏ နှုတ်မှ ထွက်ကျလာသဖြင့် ချိုတေး အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား မိတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒယ်ဒီက ထိုသို့သော လူစားမျိုးတဲ့လား။ ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်နော်။

ချိုတေး သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက အခု ဒယ်ဒီ သေဆုံးချိန် အထိ မာမီကလွဲပြီး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်ခဲ့တယ်လို့ မကြားဖူး ခဲ့သလို မာမီဆုံးခဲ့တဲ့အချိန် နောက်ပိုင်းတွေမှာလည်း ဒယ်ဒီဟာ မာမီကို သတိရတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဒေါ်ခင်စစ်သွေး ပြော တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲနော်။

"မင်း မယုံဘူးလား၊ ချိုတေးသံ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အမှန်တရား တွေပဲ၊ ငါတို့သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်း တင်ဆက်ကြတုန်းက မင်းမာမီ မှာ မင်းကို ကိုယ်ဝန်တောင် လွယ်မထားသေးပါဘူး။"

ဒေါ်ခင်စစ်သွေး၏ ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်က ချိုတေး ဘဝကို အမှောင်တိုက်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သလို အနာဂတ်ကို မည်သို့မျှ ကြိုတင်မှန်းဆနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

အထီးကျန် သိမ်ငယ်မှုတွေကို ချိုတေး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ နောက်

ဆုံးလက်ကျန် ခွန်အားတွေအဖြစ် မီးပွင့်မတတ် ညှစ်ထုတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ
လေးလံနှေးကွေးစွာ ထလိုက်သည်။

ခံစားရတာ ဝိညာဉ်တွေ ပျောက်ဆုံးမတတ်ပါပဲ။

*

အခန်း (၄)

ချိုတေး လှည်းတန်းဘက်ရှိ အမျိုးသမီးဆောင်တစ်ခုထဲမှ ထွက်လာသည်။ ကျောင်းဖွင့်ချိန်မို့ အဆောင်အားလုံးက လူပြည့်နေပြီ။

ရင်မှာ အမောတွေသာ ထပ်ကာထပ်ကာ ပျော်မွေ့နေကြသည်။ ရန်ကုန်မြေလိုနေရာမျိုးမှာ နေစရာတစ်နေရာရဖို့ အဲဒီ လောက်တောင် ရှားသလား။

ဒယ်ဒီ ရန်ကုန်လာတယ်ဆိုသည့်အတွေးဝင်မှ ဒေါ်ခင်စစ်သွေး ကိုများလာတွေ့တာလားဆိုသောအတွေးမျိုးက အာရုံထဲကို မဆီမဆိုင် လှစ်ခနဲ ဝင်လာသေးသည်။

ဒေါ်ခင်စစ်သွေး၏ ခပ်ချောချော မျက်နှာက အာရုံထဲမှာ ခုထိ ဖျောက်ဖျက်၍ မရသေးပါလား။ အင်းလေ ကိုယ်နဲ့ဘာမှမှ မပတ်သက် တာဘဲ။

အတွေးနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းငြိမ်သက်နေသော ကိုယ့်စိတ်ကို တစ်ဖန်ပြန်လတ်ဆတ်လာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်အားပေး နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားအားယူလိုက်သည်။

ဒီကွေ့ရောက်ရင် ဒီတက်နဲ့လှော် ဟိုကွေ့ရောက်ရင် ဟိုတက်နဲ့လှော်လိုက်ရုံပေါ့။ လူ့ဘဝဆိုတာ အဆင်ပြေခြင်း မပြေခြင်းတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာပဲလေ။ အဆင်မပြေခြင်းတွေ လာပြီးရင် အဆင်ပြေခြင်း တွေ တစ်လှည့်လာဦးမှာပေါ့။

စိတ်က အားတင်းထားနိုင်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က အားမတင်း နိုင်တော့။

အရင်နေ့က ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ဌာနေကိုစွန့်ပြီး ရန်ကုန်ကို ထွက်

လာတဲ့အချိန်ကစလို့ ခုရန်ကုန်မြေမှာ ခြေဖြန့်ရသည့်အချိန်အထိ တစ် မှေးမှ ကောင်းကောင်းမမှေးရသေး။ အစားအသောက်ကိုလည်း စားချင် စိတ်မရှိ၍ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အင်အားတွေသည် ဘယ်လိုတင်းနိုင်တော့မှာလဲ။

ဒါတောင် ချို့တေး အဝတ်သေတ္တာလေးက ဘီးပါလို့ မြေပြင်မှာ အလိုက်သင့်လေး ချဆွဲရုံလောက်သာ အင်အားကို ထုတ်သုံးရ၍ အနည်းငယ်သက်သာတာ။

ခရီးဆောင်အိတ်တွေလို ပခုံးထက်မှ လွယ်ထားရမည်ဆို ချို့ တေး မြေပြင်မှာ ဘုန်းခနဲ လဲကျနေလောက်ပြီ။

ခုတောင် လူက အတော်လေးကို သာခွေယိုင်ဖြစ်နေ၏ ။ ထို့ ကြောင့် မှတ်တိုင်မှာ လွတ်နေသည့် ထိုင်ခုံလေးတွေမှာ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ထိုင်ချ လိုက်သည်။

မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်နေ၍ အဝတ်သေတ္တာရဲ့လက်ဆွဲကိုင်းပေါ် ခေါင်းကို ခဏမှေးတင်ကာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်သည်။

လူက ချွေးစေးတွေပြန်ကာ မူးနောက်အီဝေပြီး အရုပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက ပြာဝေမှုန်မှိုင်းနေသလို ခံစားရ၏ ။

ဘယ်လောက်ခံရခက်တဲ့ ဝေဒနာလဲလို့။ ဒါဟာ စိတ်ဖိစီးပင်ပန်း ခြင်းမှ ရရှိလာသော ရောဂါတစ်ခု။

"ဒီမှာဟေ့ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ"

အနားမှ ဩရှရှ ယောက်ျားသံတစ်သံကြောင့် အင်အားမရှိ လွန်းစွာဖြင့် ခေါင်းကိုအသာမော့ကြည့်လိုက်သည်။ စိုးရိမ်တကြီး ငုံ့မိုး ကြည့်ကာ မေးနေသော ထိုလူရဲ့မျက်နှာက မြင်ကွင်းထဲမှာ ဝေဝါးနေရ၏ ။

သို့သော် ဘယ်လိုမှ ပြန်လည် မဖြေနိုင်။ ထိုတဒဂ်လေးသည် ချို့တေး၏ အာရုံအသိစိတ်တွေကို ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွားစေသည်။

လေးလံနေသော မျက်ခွံတွေကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်သော ချိုတေး၏ အကြည့်တွေက ကိုယ့်ကိုယ် အုပ်မိုးကြည့်နေသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ဆီသို့ အရင်ဦးဆုံး ရောက်ရှိသွားသည်။

"မင်း သတိရလာပြီလား"

ဘုရားရေ သတိရလာပြီလားတဲ့။ မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းက ချိုတေးကို အမှန်ပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေ၏ ။ ထိုလူမေးခွန်းက သတိရလာပြီလားဆိုတော့ အရင်က သတိမေ့နေတာပေါ့။

"တေး တေး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဒီနေရာကရော ဘယ်နေရာ လဲဟင်"

ချိုတေး လှဲနေရာမှ အလန့်တကြား ထထိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

"ဒီနေရာက ငါ့အိမ်ပေါ့၊ မင်း လှည့်တန်းကားမှတ်တိုင်မှာ အားနည်းပြီး မူးလဲသွားလို့ ငါ့အိမ်ကို ခေါ်လာတာ၊ ဆေးခန်းကိုဝင်ပို့ မလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ငါ့မှာ ရေသိပ်မလျှံတော့ အိမ်ကိုပဲ ခေါ်လာရတာ ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး၊ ဘေးအိမ်က ဘော်ဒါက ဆရာဝန် ဆိုတော့ မင်း ဆေးကုသစရိတ်ကို ဘေလ်မှတ်ခိုင်းထားလိုက်တယ်၊ အဟဲ အဲဒီ အတွက် ရှေ့ခံမရှိပါဘူး"

ချိုတေးကို စေတနာသန့်သန့်နှင့် ကူညီခဲ့သည့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ထဲမှာ သူက ဒုတိယတစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည်။ ချိုတေး၏ ကံကြမ္မာ က ယောက်ျားတွေ၏ ကူညီခြင်းခံရမည့်ကံ ပါလာလေရောသလားပဲ။

မင်းသက်လုံတုန်းကလည်း အရမ်းကို ခင်မင်သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ချိုတေး လိုအပ်နေသည့် အကူအညီတွေကို ရက် ရက်ရောရော

ပေးခဲ့သည်။

ယခု သူလည်း ဒီအတိုင်းပင်။ ချိုတေး၏ အသက်နှင့်အရှက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ဖော်မပြတတ် အောင်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိပါ၏ ။

"ဟေ့ ဟေ့ ပြန်လဲနေဦးလေ၊ မင်းကို ပုလင်းချိတ်ထားတယ်၊ ပုလင်းထဲက ဆေးရည်မကုန်မချင်း မင်းလဲအိပ်နေရမယ်"

ဒီတော့မှ ချိုတေး ကိုယ့်လက်မှ ပိုက်တန်းလန်းကို သတိထား ကြည့်မိသွား၏ ။

"တေးကို ခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ကျေးဇူးတင်စကားကို ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက် သည်။ သူကလည်း ချိုတေးကို ခပ်နွေးနွေးပြုံးပြပြီး

"ကဲ မင်း ခဏမှေးနေလိုက်၊ ငါ မင်းအတွက် စွပ်ပြုတ်လုပ် ထားတာ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုလူအနားမှ ထွက်သွားသည်။ သူက မှေးနေဖို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှေးနေလို့ရမှာလဲ။ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ကိစ္စတိုင်းဟာ ဖလက်ရှ်ဂမ်းတစ်ချက် ဖွင့်လိုက် သလို လင်းခနဲ လက်ခနဲဖြင့် ချိုတေး ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်ပြန်ပြီး အံ့အားသင့်နေရသည်။

အကြောင်းအရာ မတူညီသည့် ပြောင်းလဲမှုတွေက ချိုတေးဆီ ကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် လာရောက် မိတ်ဆွေဖွဲ့နေမှန်းပင် ပြန်လည် ရှိ မဆန်းစစ်ချင်တော့။

အတွေးနှင့်အတူ ကိုယ် ရောက်ရှိနေသော အခန်းကျဉ်းလေး ထဲကို

မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းနံရံတွေမှာ လုံခြုံမှုမရှိသော
အဝတ်အစားတွေနှင့် အမြင်ရိုင်းချင်စရာကောင်းသော နိုင်ငံခြားမင်းသမီး တွေ၏
ဝေါလ်ရှိ ပိုစတာများကအပြည့်။

ယောက်ျားဝတ်အကျ..တွေနှင့် ဘောင်းဘီအချို့ကို ဖရိုဖရဲ တိုးလို့
တွဲလောင်း တင်ထားသော အဝတ်လှန်းစင်တစ်ခု။

နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဂစ်တာတစ်လက်။ ဒါကိုကြည့်ခြင်း အားဖြင့်
ချိုတေး ရောက်နေသော နေရာဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက် နေသော အခန်းဟု
ယူဆ၍ ရသည်။ ချိုတေး မျက်လုံးတွေကိုခပ်တင်း တင်း မှိတ်ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှ
ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ဆို့တက်လှိုက်မော လာသည်။

ဒယ်ဒီရယ် တေးကိုပါ ဒယ်ဒီနဲ့အတူ တမလွန်ကို ခေါ်သွားပါ တော့လား။
တေးဆီလာမယ့် နောက်ထပ် ဒုက္ခအသစ်တွေကို ရင်ဆိုင် ဖို့ တေးမှာ
ခွန်အားမရှိတော့လို့ပါ။ တေး ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့ ဒီ ဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ရမလဲ
ဒယ်ဒီရယ်။

ရင်ထဲမှ ဒယ်ဒီကို တိတ်တဆိတ် တမ်းတနေမိသည်။ ဒယ်ဒီမှ
ကြားနိုင်ပါတော့မလား။

"ဟေ့ မငိုနဲ့လေ၊ မင်းငိုတော့ ဝေဒနာက သက်သာလာမှာမှ မဟုတ်တာ၊
တိတ် ငိုမနေနဲ့တော့"

အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးနှင့်ပြောကာ အခန်းထဲ
ဝင်လာသော ထိုလူကြောင့် ချိုတေး ပါးပြင်မှ ဘယ်အချိန်ကတည်းက
ကျနေမှန်းမသိသော မျက်ရည်တွေကို ဆေးမသွင်းထားသော လက်တစ် ဖက်ဖြင့်
သုတ်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ စွပ်ပြုတ်ပူပူလေးရပြီ၊ သောက်ရအောင်"

"ဟင့်အင်း တေး မသောက်ချင်ဘူး"

"နာမည်က တေးတဲ့လား"

"ဪ ကောင်းပြီ တေး တေး မင်း မသောက်ချင်ရင် ဒီ

စွပ်ပြုတ်ရည်တွေကို နှာခေါင်းပေါက်ကနေ ပိုက်နဲ့သွင်းရလိမ့်မယ်ထင် တယ်၊
ငါနာမည်လည်း မှတ်ထားဦး အဂ္ဂမာန် တဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ရှည်ရင်လည်း
အဆုံးအစမရှိကို ရှည်တာ၊ စိတ်မရှည်ရင်လည်း ဒေါသတွေကို လက်နက်အဖြစ်
အသုံးချရလောက်အောင်ကို ပေါက်ကွဲ ပစ်တာ"

ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆေးတိုက်ခါနီး ခြောက်လှန့်နေသလို ပုံစံမျိုးနှင့်
အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော စွပ်ပြုတ်တွေကို ဇွန်း နှင့်မွှေရင်း ချိုတေး
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့အောင် ခြောက်လှန့်နေသည်။

အဂ္ဂမာန်၏ ပုံကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်မသွားဘဲ ရယ်တောင် ရယ်
ချင်နေမိသေးသည်။ သူ့ပုံစံက အရမ်းမချောပေမယ့် မေးရိုးကားကား
မျက်ခုံးထူထူစိမ်းစိမ်းနှင့် အရာရာကိုပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ဆောင်တတ် သော
ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုး။

မိန်းကလေးတွေကို ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်အဝ မပေးနိုင်ပေမယ့်
ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ရဲ့ရှုတည်တည် ဂျစ်တစ်တစ် မျက်နှာ
အမူအရာနှင့်လိုက်ဖက်လွန်းတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

"ရှေ့ သောက်လိုက် ငါ ပန်းကန်လုံးကို ကိုင်ပေးမယ်၊ ဩော် နေဦး
ပက်လက်အနေအထားနဲ့ သောက်လို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ထိုင်နိုင်အောင်
စီစဉ်ပေးမယ်"

အဂ္ဂမာန် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်လုံးကို ခုတင် ဘေးရှိ
စားပွဲခုံလေးပေါ်တွင်တင်ပြီး ချိုတေး ထိုင်နိုင်ရန် ခုတင်ဘောင် ပေါ်ကို
ခေါင်းအုံးတစ်လုံး မှေးတင်ကာ ထိုခေါင်းအုံးကို မှီထိုင်ဖို့ သူ့ကိုယ် တိုင် ချိုတေး၏

ကိုယ်လေးကို ထိန်းမတ်ပေး၏။

"ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း တော်ကြာ ပိုက်ပြုတ်သွားရင် ငါ လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်ခန်းက အပျိုကြီးဆရာဝန်မက ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး အပြစ်ပြောဦးမယ်"

အဂ္ဂမာန် ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောရင်း စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ချိုတေး၏ ရင်ဘတ်နားကို တိုးပေး၏။

ချိုတေး အလိုက်သင့်ယူသောက်လိုက်ရုံပင် ထိုစွပ်ပြုတ်ကို ချို တေး မသောက်ချင်ပေမယ့်လည်း ဇွတ်အတင်း တိုက်နေသဖြင့် အားရှိ အောင် ကြိတ်မှိတ်၍ သောက်လိုက်ရသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ပြုတ်သည့် စွပ်ပြုတ်မို့လားမသိ ချိုတေး ခံတွင်းထဲမှာ အရသာမဲ့လွန်းနေ၏။

"ကောင်းလား ဒါ ငါကိုယ်တိုင် စပါယ်ရှယ် ပြုတ်ထားတာ၊ မကောင်းလည်း ကောင်းရမှာပဲ အဟဲ"

"အင်း ကောင်းပါတယ် တေး သောက်ဖူးတဲ့ စွပ်ပြုတ်တွေထဲ မှာ ဒီစွပ်ပြုတ်က အကောင်းဆုံးပဲထင်တယ်"

အဂ္ဂမာန် ကျေနပ်အောင် ချိုတေး တမင်ပင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"တကယ်လား ဟား ဟား ဟား ဟား မင်း တော်တော်တတ် နိုင်တဲ့ ချာတိတ်မလေးပဲ၊ ငဲ့ရဲ့ဘဝင်တွေကို ခေါင်မိုးနဲ့တိုက်အောင် ပြော နိုင်စွမ်းရှိတယ်"

ချိုတေးကို လက်မထောင်ပြီး သဘောတကျ ပြောနေသော အဂ္ဂမာန်ကိုကြည့်ပြီး ချိုတေးပါ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လိုက်ရယ်လိုက်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းလန်းသွားအောင်...။

အခန်း (၅)

"အိုကေ သွေးပေါင်ချိန် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီ ညီမလေး၊ ဒီရက်
ထဲမှာတော့ သိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ဘဲ သက်တောင့်သက်သာလေး
အနားယူဦးမှရမှာ"

ဆရာဝန်မမက နားမှနားကြပ်ကလေးကိုဖြုတ်ကာ လည်ပင်းမှာ
ချိတ်လိုက်ပြီး ပရက်ရှာတိုင်းသော လက်ပတ်ကို ဘူးလေးထဲ ခေါက်သွင်း ရင်းပြော၏
။

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

"ဒါနဲ့ ညီမလေးကို အရင်က ဒီမှာမတွေ့ဖူးဘူး၊ ဧည့်သည်လား၊ အဂ္ဂနဲ့က
ဘာတော်လဲ"

ဆရာဝန်မမက ချိုတေးကို သေချာအကဲခတ်ရင်း မေးသည်။
အပျိုကြီးပီပီ စပ်စုနေသဖြင့် ချိုတေး ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော အချိန်
အဂ္ဂမာန် အခန်းထဲဝင်လာပြီး

"ကျွန်တော့်ညီမလေးပါ၊ နယ်ကနေလာတာ မနွေက သူ့ကို
သွားကြိုတာလေ၊ လမ်းမှာမူးလဲလို့ မမထားဆီ အမြန်ခေါ်ခဲ့ရတာ ပေါ့"

အဂ္ဂမာန်ဆီမှ ဖြေရှင်းချက်ကိုရတော့မှ ဆရာဝန်မမမျက်နှာ မှာ
ကျေနပ်မှုတွေနှင့် လင်းထိန်သွားသည်။

ပြီးနောက် ပါဝါထူထူ မျက်မှန်ကြီးအောက်မှ အဂ္ဂကို ရှုန်းရှုန်း
စားစားကြီးကြည့်ကာ

"ထင်တော့ ထင်သား၊ အဂ္ဂ ညီမလေးများဖြစ်မလား မသိဘူး လို့၊ ညီမလေးက အရမ်းလှတယ်နော်၊ အဂ္ဂတို့တော့ မျက်နှာပွင့်ဦးမယ်"

ဆရာဝန်မမ စကားကြောင့် အဂ္ဂရော ချီတေးပါ အီလည်လည် ကြီးပြုံးကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အမိပ္ပါယ်ပါပါ လှမ်းကြည့် လိုက်ကြသည်။

"ကဲ ညနေမှ တစ်ချက်လာကြည့်မယ်ကွယ်၊ ခုတော့ ဆေးရုံမှာ ဂျူတီဝင်ရဦးမယ် သွားပြီနော် အဂ္ဂ"

"ဟုတ်ကဲ့ မမထား၊ အဟဲ ဆေးဖိုးဝါးခတွေ ခြေကြွခွတွေ ဘေလ်ပဲ ဆက်မှတ်ထားဦးနော်၊ နောက်မှပေါင်းရှင်းမယ်"

အခန်းဝသို့ လျှောက်သွားသော ဆရာဝန်မမ၏ နောက်ကျောကို အဂ္ဂက မချီမချဉ် မျက်နှာပေးဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"ဟယ် မှတ်စရာလားကွယ်၊ အဂ္ဂ ညီမလေးက တို့ညီမလေး ပေါ့၊ ရတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ဆရာဝန်မမ အပျိုကြီးက ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ခိုင်လေးတွေ ထည့်သွားသဖြင့် အဂ္ဂ အူလည်လည်ကြီးဖြစ်ကျန်ခဲ့၏ ။

"အဟင်း ခစ် ခစ် ခစ်"

"ဟေ့ ဘာရယ်တာလဲ"

"ဆရာဝန်မမက ကိုအဂ္ဂကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲနော်၊ ချီတေး ထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင်ပေါ့"

အဂ္ဂ ရှက်ရယ်လေးရယ်ကာ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံပင်ခွေ ခွေတွေကို လက်ဖြင့်သပ်တင်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ငါလည်း အလိုက်အထိုက်ပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါတလေ ငါ့ဆီမှာ

ရေခမ်းသွားရင် သူ့ဆီက ချေးရငှားရတာ ဆိုတော့ သူ့စိတ်ကြိုက် လိုက်နေပေးရတာ ပေါ့။ စောစောက ချိုတေးကို ငဲ့ညီမလေးလို့ ပြောလိုက် တာလည်း စိတ်မဆိုးနဲ့ သိလား၊ အခြေအနေအရမို့ နောက်ပြီး ညည်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ပေါ့။"

"တေး နားလည်ပါတယ် ကိုအဂ္ဂရယ်၊ ခုလို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုအဂ္ဂ ကူညီတာကိုပဲ တေး ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးတော့ပါဘူး၊ ဆေးဖိုးဝါးခတွေလည်း တေးပဲ ပေးပါ့မယ်။"

"မလိုပါဘူးဟာ ငဲ့အိမ်ရောက်လာရင် ငဲ့ဧည့်သည်ပဲ၊ ဒီတော့ ဧည့်သည်ရဲ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးဖို့က ငဲ့တာဝန်မဟုတ်လား၊ ဪ ဒါနဲ့ ညည်းလေးက ဘယ်မှာနေတာလဲ။"

အဂ္ဂအမေးက အတိတ်ကို ပြန်လည်တူးဆွလိုက်သလို သောက တွေက ထပ်မံဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

"တေးက ပြင်ဦးလွင်မှာနေတာပါ။"

"ဟာ ပြင်ဦးလွင်ကနေ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ တစ်ယောက် တည်း လာတာလား။"

အဂ္ဂအမေးကြောင့် တေး အာရုံတွေက အတိတ်သို့ ပြန်လည် ပြန်လွင့်ပြီး မျက်နှာလေးညှိုးသွားရသည်။

"တေးဘဝက တစ်ကောင်ကြွက်ပါ ကိုအဂ္ဂရယ်၊ ဒယ်ဒီဆုံး ပြီးတော့ လက်ရှိနေတဲ့အိမ်က အကြွေးနဲ့အသိမ်းခံရတော့ တေးလည်း နေစရာဘုံပျောက်တော့တာပေါ့၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းကလည်း မရှိတော့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့အမျိုးလို့ထင်ရတဲ့သူတစ်ယောက်ဆီကို အားကိုး တကြီးနဲ့ လာရှာတာ။"

ပြောရင်းဖြင့် ချိုတေးအသံ တိမ်ဝင်သွားကာ မငိုမိအောင် ထိန်းထားသည့် မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်သို့ အတင်းရုန်းထွက်လာကြ သည်။

"ဟာ ငိုပြန်ပြီ၊ ညည်းတို့ မိန်းကလေးတွေ အတော်မျက်ရည် ပေါတာပဲ တိတ် တိတ်"

အဂ္ဂက သူမပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရှာ၏ ။ ပြီးမှ မသင့်တော်မှန်း စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်

"ဆောရီးနော်၊ ငါက စေတနာနဲ့ နင့်ကို ကိုယ့်ညီမလေးတစ် ယောက်လိုပဲ စိတ်ကခံစားမိလိုက်လို့"

ချိုတေး ဘယ်လိုမှ မနေသော အမူအရာနှင့် ပါးပြင်မှစီးကျ လာသော မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် ဆွဲယူပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး ပြော လက်စကားကိုဆက်ပြော၏ ။

"အဲဒီ အမျိုးလို့ ထင်ရတဲ့အန်တီကြီးက ဒယ်ဒီရဲ့ တစ်ချိန်က အငယ်အနှောင်း ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ တေး တစ်ခါမှ မတွေးထားဖူးတော့ တော်တော်လေးလည်း ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ အဲဒါနဲ့ သူ့အိမ်ကထွက်လာပြီး လှည်းတန်းဘက်က အမျိုးသမီးအဆောင်တွေမှာ နေဖို့အခန်း လိုက်ငှားတော့လည်း လူက ပြည့်နေပြီ"

"ဟင် ဒါဆို ဘယ်မှာနေမလဲ"

အဂ္ဂ စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

"ခုထိတော့ မရေရာသေးပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ လိုက်စုံစမ်းရဦးမှာပေါ့"

"ဟာကွာ မရေရာလိုက်တာကြီး ရန်ကုန်မှာ ဒီလိုမျိုး လမ်း လျှောက်ပြီး အိမ်ရှာနေရုံနဲ့ မင်းအတွက် ဘယ်လို လုံခြုံမလဲကွ၊ မင်းလို ချောတဲ့ကောင်မလေးအတွက် ရှေ့ခံအကြီးကြီးရှိတယ် နားလည်လား"

အဂ္ဂ မဆီမဆိုင် ဝင်ရောက် ပူပန်ပေးနေမိသည်။

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုအဂ္ဂရယ်၊ လုပ်သလိုမှ မဖြစ်တာ ဖြစ်သလို လုပ်ရတော့မှာပေါ့"

"အဲဒီ လို လက်လွတ်စပယ် မပြောရဘူး၊ မင်းလို လှတပတလေးက အိတ်တစ်လုံးဆွဲပြီး လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေလို့ကတော့ လောက်တောင် မလောက်ဘူးဖြစ်သွားမယ်"

အဂ္ဂ အနေနှင့် ထိုသို့သော အဖြစ်မျိုးနှင့်တော့ သူမလေးကို မကြုံစေချင်။ အကူအညီပေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို အာရုံထဲ ဝင် လာအောင် အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်သည်။

ရပြီ။ စဉ်းစားမိသွားပြီ။ ထိုအစီအစဉ်သည် သူမလေးအတွက် အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ပဲဖြစ်သည်။

"ဒီလိုလုပ်ပါလား"

"ရှင်"

"ဪ ဒီလိုလုပ်ပါလားဆိုတာက မင်း ဒီမှာနေလိုက်၊ ဘယ်မှာ မှ အခန်းလျှောက်မရှာနဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း ငါ့ညီမလို့ ပြောထား တာဆိုတော့ မင်းအတွက် ဘယ်လိုသိက္ခာမှ ကျသွားစရာအကြောင်းမရှိ ဘူး၊ ကျသွားရင်တောင် ငါ ပြန်ကောက်တင်ပေးမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ညည်းလေးအပေါ်မှာ ငါဟာ မရိုးသားတဲ့စိတ် ဘယ်တော့မှ မွေးမှာမဟုတ်လို့ဘဲ၊ ငါ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို လုံးဝ သဘောထား လိုက်၊ အဲ ဘင်္ဂလားအစ်ကို မဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ့် သွေးသားရင်းချာ လို"

ချိုတေး မဝံ့မရဲ မယုံတယုံ ပုံစံလေးဖြင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြင့် ကြည့်ကာ

"ဖြစ်ပါ့မလား ကိုအဂ္ဂရယ်၊ ကိုအဂ္ဂ မိသားစုတွေက လက်ခံ ပါ့မလား"

"မိသားစု ဟုတ်လား အဟတ် တေးတေးရယ် ညည်းပြော သလို
ငါ့လုပ်ရပ်ကို ဒါမကောင်းဘူး၊ ဒါကောင်းတယ်လို့ ကန့်ကွက်နိုင် မယ့်
မိသားစုမျိုးသာရှိရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူက ငါပဲဖြစ်လိမ့် မယ်"

"ဒါဆို အစ်ကိုမှာ မိသားစု မရှိဘူးလား"

"ရှိတယ် ဒါပေမဲ့ ခေါက်ထားလို့ရတယ်၊ ငါက ငါ့ဘဝကို
ငါ့ပုံစံနဲ့ငါနေတယ်၊ သူတို့က သူတို့ဘဝကို သူတို့စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးတယ်၊ ငါတို့
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရာမသွင်းကြဘူး၊ အများအမြင် မှာတော့ ငါက
မိဘကို ပုန်ကန်နေတဲ့ သားဆိုးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ဒီတော့ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ နောက်ပြီး
ဒီအိမ်က ငါ့မိဘအိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘော်ဒါတစ်ယောက်ပိုင်တဲ့အိမ်၊ ငါ့ကို
အလကားထားတာ၊ ဒီတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ ငါဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း
အိမ်မှာနေတယ်ရယ်လို့ ရှိတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ မအေ မွေးကတည်းက
ခြေနှစ်ချောင်းပဲရှိလို့ ခြေလေးချောင်းသာရှိရင်တော့ ကမ္ဘာ့အပြင်တောင်
ပတ်ဦးမလား မသိ ဘူး"

"တေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုအဂ္ဂရယ်၊ ဒီကျေးဇူးကို တစ်ချိန်
ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ တေးကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ အတွက်
ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်ပါတယ်"

ချိုတေး ရင်ထဲက သောကအပူလှိုင်းတွေ အနည်းငယ် လျော့
ပါးသွားသဖြင့် မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်ကလေးတွေ ထင်ဟပ်လာသည်။

"အဲဒီ ကျေးဇူးတွေ အရမ်းများနေရင်လည်း ညည်း ဘေးနားမှာ ပုံပြီး
တစ်ခုချင်း ထပ်ထားလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ငါ့ဘော်ဒါတွေနဲ့
ချိန်းထားတယ်၊ လစ်လိုက်ဦးမယ်"

အဂ္ဂ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားတော့ ချိုတေး အခန်းထဲမှာ

ခပ်ငေါင်ငေါင် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကဲ ချိုတေး မပြောဘူးလား လူ့ဘဝဆိုတာ အဆင်ပြေခြင်း
မပြေခြင်းတွေနဲ့ ပေါင်းစုဖွဲ့စည်းထားတာပါလို့။

အခု ချိုတေးအတွက် နေရာအဆင်ပြေသွားပြီ။ ဒီထက်ပိုပြီး
အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အစ်ကိုမျိုးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသေးသည်။
ဒီနေရာလေးဟာ အများအမြင်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဘာမှသွေးသားမတော်စပ်ဘဲနှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြ တယ်ဆိုပြီး
တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်ကောင်းထင်နေပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ချိုတေးတို့ ရိုးသားလျှင်
ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခြင်းတွေက လေပြည်နှင့်အတူ ရောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြမှာပင်။

အဓိကက တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အပြန်အလှန် ရိုးသားမှုတွေပေးပြီး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ချစ်ကြဖို့ပဲလေ။
ထိုအတွေးနှင့်အတူ ရင်ထဲက အပူမီးစလေးတစ်စတော့ ငြိမ်းသွားလောက် ပါရဲ့...။

*